

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡ. ΠΑΡΝ

ΤΟ ΠΙΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΘΗΡΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Παραμύδι Σουδανέζικο)



ΉΤΑΝ μιά φορά κ' έναν καιρό, στ' αλήθεια—αλήθ' α τ' χρόνια, ένα μικρό παιδάκι, ένα φτωχό μικρό παιδί που παρ' όλη τη φτώχεια που το έδεχνε, είχε καλή καρδιά και γερό κορμί.

Μιά μέρα φώναξε ο πατέρας του τόν μικρούλη και του είπε :

— Πάρε, γιέ μου, τ' οσκούρι και πήγαινε στο δάσος νά κόψεις ξύλα.

Ο μικρός πήρε τ' οσκούρι και τράβηξε κατά τ' δάσος. Κεί που περνούσε από ένα χαντάκι, είδε έξαφνα μπροστά του έναν κροκόδειλο που έλαιγε και βογγούσε τόσο σπαρακτικά, που τού ξέσπασε τή μικρή του καρδιά.

— Τι κάνεις εδώ, κροκόδειλε, γιατί κλάεις ; ρώτησε ο μικρούλης.

— Αχ ! αναστέναξε ο κροκόδειλος.

Άφησα εδώ και κάμποσες μέρες τ' οσκούρι, μέσα στο όποιο ζούσα, γιατί κόντευε νά ξεραθώ, και τράβηξα νά πάω στο μεγάλο ποτάμι.

Έχασα όμως τ' όδρομο και τώρα κινδυνεύω νά φορησω από τήν πεύνα και τήν κούρασι. Δέν μπορώ πειά νά κάνω βήμα.

— Κακομοίρη, κροκόδειλε !...

— Είμαι δυστυχισμένος. Μά γιέ πές μου. Είνε μακριά από δ'ο ποτάμι ;

— Πάνω-κάτω πεντακόσια βήματα.

— Αχ, μικρούλη μου, έσύ που φαίνεσαι τόσο γερός, άν κ' είσαι ακόμα τόσο νέος, θά μπορούσες, άν ήθελεις, νά με σηκώσης και νά με πιάς ως εκεί. Έκτός πειά άν δέν μπορείς νά με σηκώσης.

Τότε ο μικρός, γιά νά τού αποδείξει πώς ήτανε πολύ γερός, πέταξε στο χώμα τ' οσκούρι του, άρπαξε τ' θηρίο στ' α γερά του υπάτατο, τ'ο φορτώθηκε στην πλάτη του και τράβηξε γιά τ'ο μεγάλο ποτάμι. Τ'ο θηρίο ήτανε βαρύ και μεγάλο. Η ούρα τ'ο σερνότανε στο χώμα, αλλά ο μικρός τ'ο είχε πάρει ζήτημα φιλοτιμίας και τραβούσε μπρός, άπορασμένος νά τ'ο βγάλει πέρα ως τ'ο τέλος.

Περάτησε—περάτησε όσοιι φτάσανε τέλος στο μεγάλο ποτάμι. Έκει ο μικρός μπήκε στο νερό ως τ'α γόνατα, γιά νά παρατήρησ' το θηρίο μέσα στο δικό του τ'ο βασιλειο.

Τότε όμως ο κακός κροκόδειλος πήδηξε ξαφνικά ανάμεσα σ' αυτόν και στην όχθη τ'ο ποταμού και τού είπε :

— Είσαι καλό και γερό παιδί, μικρούλη μου, αλλά πάνε τόσες μέρες που δέν έφαγα κ' άτ' τήν αδυναμία μου δέν μπορώ νά τρέξω, γιά νά βρω τροφή. Θά σέ φάω λοιπόν, γιά νά μ'ην πεθάνω άτ' τήν πείνα.

Ο μικρός λαχτάρισε. Η καρδιά του χτύπησε σαν τ'ο φτερό τ'ής πληγωμένης πεταλούδας.

πει κανείς. Η φλόγα τ'ο σπάρτου όμως φώτισε έξαφνα τ'ο καθαρό τ'ο πρόσωπό του κ' η Τζούλια μόλις μπόρεσε νά πνίξει μιά κραυγή τρόμου.

Ήταν ο Άλβέρτος ! Ο κομψός κ' επάπολλος Δόν Ζουάν...

Τ'ο σπάρτο έσβυσε κ' έκείνη βγήξε και χάθηκε στον σκοτεινό δρόμο.

Η Τζούλια τότε χαμογέλασε πικρά. Έφορξε μιά ματιά στ'α φωτισμένα παράθυρα τ'ο σπιτιού, κ' έπειτα γύρισε πάλι στο σπάρτο της, ήσυχη τώρα κ' ευχαριστημένη.

Η Μοίρα ή ο Θεός έξεδικούντο σκληρά τόν άντρα της, γιά τήν άπιστία του... Τόσο σκληρά !...

A. ΜΑΝΤΣΙΝΙ

— Δέν θά τ'ο κόνησ' αυτό, είπε στον κροκόδειλο, τρέμοντας σύκοιμος. Σκέψου τόσο καλός σου φάνηκα. Χωρίς έμένα θάσωνα πεθαμένος.

— Έχεις όλογο, άποκρίθηκε ο κροκόδειλος, αλλά τ'ο καθήρον μου είνε νά κανηρώ τόν άνθρωπο, γιατί είνε σκληρός.

— Δέν είν' αλήθεια ! φώναξε ο μικρός.

— Είσαι μικρός και δέν είδανε τ'α μάτια σου όσα είδανε τ'α δικά μου ! Άκουσέ με που σου τ'ο λέω εγώ. Ο άνθρωπος ήρθε στον κόσμο γιά νά κόνη τ'α πιο μεγάλα κακά. Θά σέ φάω λοιπόν τώρα που είσαι ακόμα παιδί και δέν μπορείς νά βιάνης κανένα. Άγσερα... άν δέν σέ φάω τώρα εγώ, μπορεί νά σέ φάη αθριο κανένας μεγάλος άνθρωπος. Γιατί κ' οι άνθρωποι τρώνε ο ένας τόν άλλο.

— Αυτήσου με, είπε ο μικρός. Γιατί είσαι τόσο άχάριστος ;

Ο κροκόδειλος σκέφτηκε λίγο και τού είπε :

— Άκουσε, μικρέ μου : Έπειδή μούσους τή ζωή, θά ρωτήσω τ'α τρία πρώτα ζώα που φάρθουν στο ποτάμι νά πουν νερό, τί πρέπει νά κάνω. Κ' άν συμφωνήσουν και τ'α τρία μαζί μου, τότε θά σέ φάω. Άν όχι, θά σου χαρίσω τή ζωή.

Σέ λιγάκι πλησίασε στο ποτάμι μιά προβατίνα.

— Ε, κυρά προβατίνα, φώναξε ο κροκόδειλος, τί λές, νά τόν φάω τ'ο μικρό ποίχο στην έξουσία μου ή νά μ'ην τόν φάω ;

— Νά τόν φάς ! άποκρίθηκε ή προβατίνα. Ο άνθρωπος είνε τ'ο πιο σκληρό θηρίο τ'ο κόσμου. Χρόνια τού δίνω τ'ο γάλα μου και τ'ο μολλί μου κ' όμως με σφάζει στο τέλος και με τρώει. Φάτον, κύρ κροκόδειλε, φάτον.

Σέ λίγο πλησίασε στο ποτάμι γιά νά π'η νερό, ένας γάιδαρος ποίχε μιά μεγάλη, βαθειά πληγή στή ράχη του.

Ο κροκόδειλος τόν ρώτησε κ' αυτόν άν έπρεπε νά φάη τόν μικρό ή όχι κ' ο γάιδαρος απάντησε με κακία :

— Νά τόν φάς, νά τόν φάς, πριν μεγαλώσει ! Άν μπορούσα θάτρωνα κ' εγώ τόν μισό. Είνε άνημερο θηρίο ο άνθρωπος. Ο άφέντης ο δικός μου είνε έμπορος. Με φορτώνει κάθε μέρα με τέτοια βάση, που κατ'οσ ύπε τ'ο τέταρτο δέν θά μπορούσε νά σηκώση. Με σαπίζει στο ξύλο και μου δίνει νά φάω τόσο, όσο μου φτάνει γιά νά μ'ην φορήσω άτ' τήν πείνα και χάσει τόν χαμώλη του. Καμιά φορά τόν σηκώνω κ' αυτόν στή ράχη μου. Κ' όταν δέν μπορώ νά τρέξω γρήγορα, με τριπιάει κ' ένα μυτερό σίδερο σ' αυτή τήν πληγή, γιά νά πονάω και νά ύποφέρω.

Τ'ο τρίτο ζώο που πλησίασε στο ποτάμι, ήταν ένα κουνέλι.

Τ'ο καλόκαρδο κουνελάκι όταν άκουσε τήν ιστορία και τήν έρώτησι τού κροκόδειλου, ληθήθηκε τ'α νεατά του μικρού κ' άποφάσισε νά τ'ο σώση.

— Κροκόδειλε, είπε στο συχαμερό θηρίο, ζητάς νά γελάσης μαζί μου με τήν ιστορία που μου διηγήθηκες. Άν δέν τ'ο δώ με τ'α μάτια μου, δέν θά τ'ο πιστέψω πως τ'ο μικρό αυτό παιδάκι μπόρεσε νά σέ σηκώσει στην πλάτη του και νά σέ φέρη τόσο δρόμο.

— Κι' όμως είν' αλήθεια, είπε ο κροκόδειλος.

— Μπα, δέν τ'ο πιστεύω. Γιά νά τ'ο πιστέψω, πρέπει νά τ'ο δώ με τ'α μάτια μου.

Ο κροκόδειλος δέχτηκε τήν πρότασι τ'ο κουνελιού. Καβάλλισε στον όμο τ'ο μικρού και ξαναπήρε τ'ο δρόμο γιά τ'ο δάσος.

Τ'ο κουνέλι ακολουθούσε ξοπίσιο χοροπηδώντας. Τάχε καταφέρει μιά χαρά.

Σέ λίγο φτάσανε στο χαντάκι, εκεί που ο μικρός είχε βρει τόν κροκόδειλο. Τόν άφησε κάτω λοιπόν και σκούπισε τόν ιδρώτα του.

— Κροκόδειλε, είπε τότε τ'ο κουνέλι στο θηρίο, γελώντας σ'α βιάνας και τώρα θά τιμωρηθής, γιατί θέλησες νά φάς αυτό τ'ο καλό παιδί, που σούσωσε τή ζωή.

Γύρισε ύστερα στο μικρό και τού φώναξε : — Μ'η φοβάσαι, μικρούλη. Ο κροκόδειλος μόνο μέσα στο νερό είνε επικίνδυνος. Πάρε λοιπόν τ'ο οσκούρι σου από κάτω και σούτώσέ τον.

Ο μικρός δέν περιμενε ν' άκούση δυό φορές τήν ίδια συμβουλή. Άρταξε τ'ο οσκούρι του με τ'α δικό του χέρι και δίνοντας στον κροκόδειλο ένα δυνατό χτύπημα, τού χώρισε τ'ο κεφάλι σ'α δύο.

Άμέσως ύστερα, σήριωσε πάλι τ'ο οσκούρι του και σούτώσε τ'ο καλόκαρδο κουνέλι, που χοροπηδούσε κεινη τή στιγμή άτ' τή χαρά του !... Τ'ο φορτώθηκε κατόπιν στον όμο του και γύρισε στην καλύβα του ευχαριστημένος, γιατί γλύτωσε άτ' τού χάρου τ'α δόντια και... γιατί θάτρωνε κουνελάκι ψητό !

